

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 71 - Afgiftekantoor: Brussel V - maart 2010 - info@idefisc.be

Editoriaal

Voor de fiscale concurrentie

Europa beschouwt concurrentie terecht als een onovertroffen bron van vooruitgang en welvaart... Behalve wanneer het gaat om concurrentie tussen de Lidstaten!

Onder de noemer “*harmonisatie*” probeert zij in werkelijkheid minimale (nooit maximale) belastingniveaus in te voeren. Of het nu om de spaarrichtlijn gaat (die vanaf 2011 een voorheffing zal opleggen van 35% op intresten indien er geen inlichtingen

worden uitgewisseld), of om het gevaarlijke plan om een gemeenschappelijke belastbare basis in de Vennootschapsbelasting te creëren, de werkelijke bedoeling is om de fiscale concurrentie te beperken.

Een dergelijk “*kartelvorming*” van Lidstaten zou zeker voor gevolg hebben dat de belastingdruk op het meest belaste continent ter wereld nog zou toenemen.

In tijden waarin de Staten steeds

meer aan macht winnen en de Belgische overheid reeds 46% afroomt van wat haar inwoners produceren en daarvan 53% uitgeeft, is de fiscale concurrentie nochtans de enige factor die soms de drang van de gezaghebbers nog enigszins tempert om, in een poging om de begroting in evenwicht te houden, de inkomsten te vergroten en de uitgaven te verminderen.

Thierry AFSCRIFT

De advocatenassociatie AFSCRIFT ontvangt een onderscheiding op wereldniveau

Het Britse tijdschrift “World Finance” maakt jaarlijks een lijst op van de 100 “Most impressive firms” van de wereld.

Dit jaar komt de advocatenassociatie AFSCRIFT voor op deze prestigieuze lijst.

Zij is trouwens de enige Belgische firma die erop prijkt, naast grote reuzen uit de informatica (APPLE, GOOGLE) en farmaceutische industrie (BAYER, GLAXOSMITHKLINE, ROCHE), uit de petroleumsector (EXXONMOBIL, PETROBRAS), de bank- (CREDIT AGRICOLE, BANQUE PICTET, LAZARD) en verzekeringswereld (AXA, ASSICURAZIONI GENERALI, ZURICH), de elektriciteits- (ENEL, IBERDROLA), telefonie- (CHINA MOBILE) en mediamarkt (VIVENDI) en ten slotte het luxesegment (SALVATORE FERRAGAMO).

De beer laat zijn tanden zien

De gevaren van de internationale samenwerking.

België heeft met verschillende landen overeenkomsten ondertekend op grond waarvan zij informatie -met inbegrip van inlichtingen van bancaire aard- moet verstrekken aan de buitenlandse fiscus.

Niet al deze landen zijn een voorbeeld op het vlak van de mensenrechten. Wat zal er gebeuren indien een Chinese, Russische, Venezolaanse of Egyptische dissident giften ontvangt op een Belgische rekening ter ondersteuning van zijn strijd voor de mensenrechten?

Er staat niets in de weg aan de uitwisseling van deze inlichtingen...

De overtuiging dat de staat altijd gelijk heeft zal op een dag leiden tot de vaststelling dat de samenwerking op fiscaal vlak soms neerkomt op samenwerking met autoritaire regimes.

De ongelikte beer

Inhoud

Voor de fiscale concurrentie	1
Indiciaire taxatie : de achilleshiel	6
Kasgeldvennootschappen – opnieuw een belangrijk arrest, ditmaal van het Hof van Beroep te Antwerpen	7
De zaak KB Lux : de onvermijdelijke afknapper	9
Koopt Duitsland opnieuw een lijst met fraudeurs?	10
Een mooi voorbeeld van de informatieverplichting die op de fiscale administratie rust	11
De afschaffing van het bankgeheim ten koste van het recht op bescherming van het privé-leven van de belastingplichtigen ?	13
Een vennootschap die ontbonden is ingevolge een fusie kan niet meer aangeslagen worden	14
Tegenstelbaarheid aan de fiscus van niet-gesimuleerde overeenkomsten : een nieuw arrest van het Hof van Cassatie	15
KB Lux dossiers : het is niet opportuun om de belasting-administratie te ontslaan van het beroepsgeheim	17
Regularisatie : een nieuwe bron van onzekerheid	17
Een nieuw arrest inzake het delicate probleem van de verjaring van het gebruik van valse stukken in strafzaken	18
Volgens het Mensenrechtenhof heeft eenieder recht op de bijstand van een advocaat vanaf zijn aanhouding	20
Het nieuw artikel 356 : het einde van het verhaal ?	21
Een nieuwe maatregel tegen het anoniem aandeelhouderschap in Belgische vennootschappen	22

Indiciaire taxatie : de achilleshiel

De administratie baseert zich voor de berekening van de belasting in principe op de inkomsten die door de belastingplichtige zijn aangegeven. Zij kan echter, in toepassing van artikel 341 WIB, de belastbare basis van een belastingplichtige bepalen aan de hand van tekenen en indiciën waaruit een hogere graad van gegoedheid blijkt dan uit de aangegeven inkomsten.

De administratie mag in dat kader alle bezittingen en uitgaven die inherent zijn aan de levenswijze van de belastingplichtige als tekenen en indiciën beschouwen.

De indiciaire taxatie die wordt afgeleid uit de levensstijl van de belastingplichtige is een wettelijk vermoeden: ze brengt een omkering van de bewijslast teweeg in het nadeel van de belastingplichtige, die moet bewijzen dat de uitgaven in werkelijkheid zijn gebeurd met gelden die reeds belast werden of die niet belastbaar zijn. Bij gebreke aan dit bewijs is de aanslag gegrond.

De belastingplichtige heeft dus weinig manoeuvreerruimte.

Er is echter een element dat de belastingplichtige niet uit het

oog mag verliezen wanneer hij in een dergelijke situatie belandt.

Het betreft de belastbare basis volgens tekenen en indiciën die de administratie in aanmerking neemt en, meer in het bijzonder, de kosten van levensonderhoud die ongeacht het bedrag een aanwijzing zijn van het bestaan van de inkomsten waarmee ze worden gedekt.

De regel dat alle uitgaven van de belastingplichtige worden vermoed te zijn gedaan met belastbare inkomsten, ontslaat de administratie niet van de verplichting om de uitgaven vast te stellen aan de hand van concrete gegevens of feiten.

Indien blijkt dat de belastingambtenaar de kosten van levensonderhoud heeft vastgesteld zonder te verwijzen naar een zeker en vaststaand gegeven, is het bedrag willekeurig met als gevolg dat de aanslag in zijn geheel moet worden vernietigd. Aangezien het wettelijk vermoeden wordt gebaseerd op de tekenen en indiciën die worden in aanmerking genomen in toepassing van artikel 341 WIB, veronderstelt dit noodzakelijkerwijze het voorafgaand bewijs, niet van een bewering, maar van een feit, van een reeel en concreet gegeven met betrekking tot de levenswijze van elke belastingplichtige. Bij gebreke daaraan is het vermoeden

gebaseerd op een vermoeden, wat verboden is.

Het Hof van Cassatie heeft onlangs de gelegenheid gehad om deze principes in herinnering te brengen in een geval waarin de administratie de kosten van levensonderhoud op forfaitaire wijze had vastgesteld door te verwijzen naar de wettelijke bepalingen met betrekking tot het

De regel dat alle uitgaven van de belastingplichtige worden vermoed te zijn gedaan met belastbare inkomsten, ontslaat de administratie niet van de verplichting om de uitgaven vast te stellen aan de hand van concrete gegevens of feiten.

Bestaansmiddelen die forfaitair worden geraamd zonder te verwijzen naar de levenswijze of de situatie waarin de betrokkene zich bevindt, zijn willekeurig zodat de indiciaire aanslag volledig vernietigd moet worden.

recht op minimale bestaansmiddelen en het Koninklijk Besluit tot uitvoering van de organieke OCMW-wet (meer bepaald het plafond waarmee het OCMW rekening moet houden wanneer

zij een terugbetaling vordert van iemand die onderhoudsgeld verschuldigd is).

Bij een dergelijke aanslag motiveert de administratie meestal haar standpunt met het argument dat de kosten van levensonderhoud die ze heeft vastgesteld redelijk zijn en dus niet verworpen kunnen worden.

In een arrest van 16 oktober 2009 bevestigt het Hof van Cassatie dat de tekenen en indiciën moeten geënt zijn op de persoonlijke situatie van de belastingplichtige en niet op gegevens die daar vreemd aan zijn.

Bestaansmiddelen die forfaitair worden geraamd zonder te verwijzen naar de levenswijze en de situatie waarin de betrokkene zich bevindt, zijn willekeurig zodat de indiciaire aanslag volledig vernietigd moet worden.

Sylvie Leyder

Kasgeldvennootschappen – opnieuw een belangrijk arrest, ditmaal van het Hof van Beroep te Antwerpen

Meer en meer zaken met betrekking tot kasgeldvennootschappen zijn in het stadium van de rechterlijke uitspraak beland.

Het Hof van Beroep van Antwerpen heeft in een heel recent arrest van 10 februari 2010 een belangrijke beslissing genomen, die veelbetekenend is aangezien het om een strafzaak ging.

In een groot aantal zaken beslecht door de fiscale rechtbanken, wordt het standpunt van de fiscus verworpen, dat erop gericht is de verkopers van kasgeldvennootschappen te belasten op de meerwaarden die zij hebben gerealiseerd, op grond van de overweging dat de verrichtingen tot het normale beheer van het privé-vermogen behoren of in elk geval geen winsten of abnormale voordelen uitmaken die belastbaar zijn als diverse inkomsten.

Sinds enkele jaren tracht de fiscus op alle mogelijke manieren om dergelijke zaken

eerst door de strafrechten te laten beoordelen, waarvan zij ongetwijfeld een meer repressieve houding verwacht.

Een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 17 januari 2008 heeft de lokale zakenmilieus opgeschrikt omdat de Rechtbank zware straffen oplegde aan vaak bekende personen die hun deelnemingen in vennootschappen hadden verkocht aan Zweden die zouden overgaan tot de herinvestering van de meerwaarden die voor de overdracht werden verwezenlijkt, maar die in werkelijkheid met het geld van de aangekochte vennootschappen verdwenen. Dat zij veroordeeld werden verbaasde niemand: er was immers sprake van niet-aangegeven belastbare inkomsten. Voor de verkopers van de aandelen, die verklaarden te goeder trouw te zijn en niet op de hoogte te zijn van de frauduleuze intenties van de kopers, was de veroordeling veel verrassender en dit vooral aangezien de meerwaarden die zij verwezenlijkt hadden bijna altijd door de fiscale rechtbanken als niet-belastbaar beschouwd werden.

Het Hof van Beroep van Antwerpen heeft het vonnis van de Correctionele Rechtbank hervormd. Het behield de strenge veroordeling van één van de Zweedse verko-

pers, maar spreekt alle andere partijen, met name de verkopers en hun raadslieden, vrij. Het Hof stelde vast dat het niet bewezen is dat deze personen op de hoogte waren van de frauduleuze intenties van de kopers en dat bovendien, wat waarschijnlijk de belangrijkste overweging is, het feit dat men een hogere prijs krijgt voor zijn aandelen dan de som rekening houdend met de latente belastingschuld op het ogenblik van de overdracht, geen kwade trouw van hun kant aantoont. Het is voor het Hof normaal om voor aandelen een hogere prijs te krijgen dan het verschil tussen de liquiditeiten en de fiscale provisie die in rekening dient

stig artikel 47 van het Wetboek Inkomstenbelastingen.

Dit arrest spreekt nog maar eens het standpunt van de Parlementaire Onderzoekscommissie fiscale fraude tegen. Die vertrok vanuit het principe -dat door zo goed als alle rechtspraak wordt verworpen- dat alle verrichtingen met kasgeldvennootschappen frauduleus zijn in hoofde van alle betrokken partijen. Dit standpunt wordt nu opnieuw afgewezen, ditmaal door een Hof van Beroep zetelend in strafzaken.

Daarbij kan nog opgemerkt worden dat de Commissie de manier waarop het Antwerps

volgd had, met inbegrip van de verkopers te goeder trouw, de banken en raadgevers van partijen. Dit Parket wordt vandaag teruggefloten door het Hof van Beroep en de besluiten uit het rapport van de Parlementaire Onderzoekscommissie verliezen het beetje geloofwaardigheid dat zij voor sommigen nog hadden.

Thierry AFSCRIFT

“

Dit arrest spreekt nog maar eens het standpunt van de Parlementaire Onderzoekscommissie fiscale fraude tegen. Die vertrok vanuit het principe -dat door zo goed als alle rechtspraak wordt verworpen- dat alle verrichtingen met kasgeldvennootschappen frauduleus zijn in hoofde van alle betrokken partijen. Dit standpunt wordt nu opnieuw afgewezen, ditmaal door een Hof van Beroep zetelend in strafzaken.

”

te worden gebracht, aangezien de koper het betalen van die belasting op wettige wijze had kunnen verkomen door te herinvesteren overeenkom-

Parket was opgetreden in de kasgeldvennootschappendossiers als model had vooropgesteld, nu het systematisch alle betrokken partijen ver-

De zaak KB Lux : de onvermijdelijke afknapper

Het is algemeen bekend dat het fiscale luik van de KB Lux zaak er voor de administratie niet rooskleurig uitzag, aangezien bijna alle beslissingen die in deze materie zijn genomen door hoven en rechtbanken in het voordeel waren van de belastingplichtigen, die de aanslag betwistten, gevestigd naar aanleiding van de “ontdekking” van de beruchte listings van de Luxemburgse bank.

“

Ze vormt stof tot nadenken in een vergelijkbare zaak: de zaak LGT in Liechtenstein. Ook de belastingplichtigen die in de zaak KB Lux intussen zijn bezweken onder druk van de BBI en een dading hebben afgesloten met de fiscus, worden even aan het denken gezet.

”

Eén van de argumenten om de aanspraken van de fiscus te verwerpen hield verband met het feit dat de listings op basis waarvan de betwiste aanslagen waren gevestigd niet bewijskrachtig wa-

ren, nu het niet meer dan kopies zijn van microfiches die geen enkele verwijzing bevatten naar hun auteur. Noch handtekening, noch stempel, noch enig ander element laat toe om de oorsprong ervan na te gaan.

Een ander argument dat naar voor werd geschoven om de aanslagen te betwisten was dat de betreffende listings in het bezit zijn gekomen van de fiscus door een misdrijf, met name een diefstal gepleegd door enkele werknemers.

Het is dit tweede argument dat in het strafstuk van deze zaak onlangs werd aanvaard door de Correctionele rechtbank van Brussel, waarbij de vervolgingen onontvankelijk werden verklaard.

Deze moedige beslissing, die het Parket herinnert aan het feit dat in een rechtsstaat het doel op geen enkele wijze de middelen rechtvaardigt en dat het niet toegelaten is om iemand te vervolgen uit hoofde van een misdrijf door een ander misdrijf te plegen, zal velen verheugen.

Ze vormt stof tot nadenken in een vergelijkbare zaak: de zaak LGT in Liechtenstein. Ook de belastingplichtigen die in de zaak KB Lux intussen zijn bezweken onder druk van de BBI en een dading hebben afgesloten met de fiscus, worden even aan het denken gezet.

Voor diegenen waarvan het proces-verbaal nog hangende is, of die alvast een fiscale vordering hebben aanhangig gemaakt daarentegen, is de beslissing van de Correctionele rechtbank van Brussel een geschenk uit de hemel. De Staat is echter de –onvermijdelijke?-verliezer.

Olivier NEIRYNCK

Koopt Duitsland opnieuw een lijst met fraudeurs?

Enkele weken geleden heeft de Duitse regering laten weten dat zij bereid is om 2,5 miljoen euro op tafel te leggen voor een bij de HSBC bank gestolen lijst met fraudeurs die tegoeden aanhouden in Zwitserland.

Het gaat om een cd met 1.500 namen van Duitsers met verborgen rekeningen in Zwitserland.

De Duitse minister van Financiën, Wolfgang Schäuble, heeft de betrokkenen meteen aangemoedigd om zich spontaan te melden.

“

Of de inlichtingen nu gekocht worden of gewoon overgemaakt, het gedrag van de Belgische fiscus kan op basis van deze principes veroordeeld worden.

Dit doet terugdenken aan een gelijkaardige zaak uit 2008, waarbij de Duitse fiscus een lijst had gekocht met fraudeurs die rekeningen hadden in Liechtenstein.

Hoe zit het met het verkrijgen van deze inlichtingen door de Belgische fiscus?

Het kabinet van minister van Financiën Didier Rynders heeft officieel verklaard dat het deze informatie bij Duitsland wil opvragen.

De eerste vraag die zich stelt is welke procedure moet gevolgd worden om deze gegevens in handen te krijgen. Om ze te kunnen gebruiken, moeten ze immers op wettige en rechtsgeldige wijze verkregen worden, wat het kopen ervan uitsluit.

Er is evenwel geen enkele bepaling in het Belgisch-Duits dubbelbelastingverdrag van 11 april 1967 die voorziet in de uitwisseling van bankgegevens.

Kan de Belgische fiscus deze gegevens trouwens gebruiken eens ze in zijn bezit zijn?

Er zijn twee hypothesen:

Wanneer de inlichtingen in overeenstemming met de wet zijn verkregen, kan de fiscus ze gebruiken.

Rekening houdend met het feit dat de Duitse fiscus gestolen informatie heeft gekocht, moet men zich echter afvragen of het hier niet om strafrechtelijke heling gaat (artikel 505 Strafwetboek: “*Met gevan-*

genisstraf van vijftien dagen tot vijf jaar en met geldboete van zesentwintig euro tot honderd-duizend euro of met een van die straffen alleen worden gestraft: 1° zij die weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan helen; (...)”

We mogen daarbij niet vergeten dat de Belgische fiscus 1,57 miljoen euro heeft opgehaald door het gebruik van regelmatig verworven inlichtingen in de gelijkaardige zaak met de Liechtensteinse lijsten.

In de hypothese waarin België de inlichtingen van Duitsland zou kopen, zitten we in een nieuw KB Lux scenario, waar het gebruik van gestolen informatie de Belgische fiscus zuur is opgebroken.

Zelfs indien het gebruik van de informatie op juridisch vlak uitgesloten wordt, zou dit voor gevolg hebben dat de vrijwillige aangifte van fraudeurs wordt aangemoedigd.

In Duitsland bevestigt de fiscale administratie dat het loutere gerucht voor een groot aantal mensen volstond om zich spontaan aan te geven. Gaat het hier om bluff of werkelijkheid?

Is de houding van de Belgische Staat aanvaardbaar?

Eerbiedigt de Staat de begin-

selen van behoorlijk bestuur door het kopen van gestolen informatie aan te moedigen? Wordt het beginsel van de rechtsstaat geschonden door het helen van gestolen informatie?

Of de inlichtingen nu gekocht worden of gewoon overgemaakt, het gedrag van de Belgische fiscus kan op basis van deze principes veroordeeld worden.

Danièle COHEN

Een mooi voorbeeld van de informatieverplichting die op de fiscale administratie rust

In de loop van aanslagjaar 1997 heeft een belastingplichtige een pensioen ontvangen dat is gestort door het Fonds voor de beroepsziekten ingevolge een blijvende arbeidsongeschiktheid. Het pensioen werd door de belastingplichtige opgenomen in zijn aangifte, ook al dekte het geen enkel inkomensverlies. De aanslag werd gevestigd in november 1997.

In een arrest van 9 december 1998 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) beslist dat de wettelijke bepaling op basis waarvan deze aanslag gevestigd was (artikel 32bis van het WIB/64 – artikel

de arbeidsongeschiktheid op grond van de wetgeving inzake arbeidsongevallen. De administratie heeft daarop begin 2000 een brochure gepubliceerd, waarbij zij de belastingplichtigen ervan in kennis stelde dat ze een verzoek konden indienen tot ambtshalve ontheffing.

In deze zaak werd het bezwaarschrift dat door de belastingplichtige was ingediend in maart 2000 onontvankelijk verklaard wegens overschrijding van de beroepstermijn. De Rechtbank van eerste aanleg van Bergen, die het laattijdige karakter van het bezwaar bevestigde, heeft niettemin geoordeeld dat de administratie een fout had begaan aangezien zij niet uit zichzelf was overgegaan tot de ambtshalve ontheffing, dan wel de belastingplichtige niet tijdig had op de hoogte gebracht van zijn rechten zodat hij een verzoek tot ambtshalve ontheffing kon indienen. De Belgische Staat is

“

We hopen dat de belastingadministratie zich bewust wordt van haar verplichtingen als normale, zorgvuldige en omzichtige overheid..

”

34, §1, 1° van het WIB/92) artikel 10 van de Grondwet schond aangezien het inkomsten belastbaar stelde die waren toegerekend ingevolge een blijven-

daarvoor veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding die overeenstemde met het bedrag van de ontheffing waarop de belastingplichtige recht had

ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof, te verhogen met gerechtelijke en nalatigheidsintresten.

De administratie heeft tegen dit vonnis beroep aangetekend.

In een recent arrest heeft het Hof van Beroep te Bergen het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg bevestigd. Het Hof is van mening dat de Belgische Staat een fout heeft begaan in de uitoefening van haar administratieve opdracht in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek (de algemene bepaling betreffende de buitencontractuele aansprakelijkheid).

Het Hof was aldus van mening dat vanaf de publicatie van het arrest van 9 december 1998 van het Arbitragehof in het Belgisch Staatsblad, de Minister van Financiën het bestaan moest vaststellen van een overbelasting in hoofde van meerdere belastingplichtigen.

Ook al verplicht geen enkele wettelijke bepaling de fiscale administratie om de ambtshalve ontheffing van de bestreden aanslag toe te staan, toch is het Hof van mening dat de fiscale administratie een fout heeft begaan dan wel nalatig is geweest door de belastingplichtigen niet tijdig te verwittigen van hun rechten, met name voor 31 december 1999.

Het Hof kan begrip opbrengen voor het feit dat het moeilijk, zo niet onmogelijk was om tussen 19 maart 1999 en 31 december 1999 alle belastingplichtigen te verwittigen die belang hadden bij de beslissing van het Arbitragehof, maar niets belette de Belgische Staat, die aan openbare dienstverlening doet, om op korte termijn algemene maatregelen te nemen ter informatie van de belastingplichtigen zodat de verjaring kon vermeden worden.

Het Hof onderlijnt dat het Ministerie van Financiën zich ten aanzien van de belastingplichtigen niet heeft gedragen als een normale zorgvuldige en omzichtige overheid door geen algemene informatiemaatregel te nemen teneinde de belastingplichtigen toe te laten een verzoek tot ambtshalve ontheffing in te stellen voor 31 december 1999.

Dit arrest moet uiteraard worden goedgekeurd.

Het Hof van Beroep bevestigt aldus dat de administratie de plicht heeft om de belastingplichtigen te informeren over een arrest van het Grondwettelijk Hof dat een wettelijke bepaling strijdig verklaart met de Grondwet, zodat zij binnen de wettelijke termijnen een verzoek tot ambtshalve ontheffing kunnen indienen.

In de zaak die werd voorgelegd aan het Hof van Beroep van Bergen zou de fiscale administratie niet aansprakelijk zijn gesteld indien de publicatie van de brochure begin 2000 enkele maanden vroeger had plaatsgevonden, toen het nog mogelijk was om een verzoek tot ambtshalve ontheffing in te dienen.

We stellen vast dat in een gelijkaardig geval, waarin het Grondwettelijk Hof een wettelijke bepaling strijdig heeft bevonden met de Grondwet, de administratie wel ambtshalve is overgegaan tot de rechtzetting van de aanslagen van de betrokken personen (het betrof de belastingvermindering voor werkloosheidsuitkeringen voor gehuwden vs. wettelijk samenwonenden – bericht van de FOD Financiën van 5 mei 2009).

Tristan KRSTIC

De afschaffing van het bankgeheim ten koste van het recht op bescherming van het privé-leven van de belastingplichtigen ?

Voor de Belgische overheid is het bankgeheim een obstakel in de strijd tegen de fiscale fraude. Teneinde deze strijd te vergemakkelijken, zijn meerdere wetsvoorstellen ingediend die ertoe strekken het Belgisch bankgeheim nog verder te beperken.

Een van deze voorstellen heeft als doel de financiële instellingen de verplichting op te leggen om één maal per jaar aan de fiscale administratie een lijst over te maken met alle rekeningen die geopend zijn of open stonden in de loop van het voorbije jaar. Deze lijst moet de

volledige identiteit vermelden van de (gewezen) titularis(sen) van de rekening, dan wel de (gewezen) begunstigde(n) of de (gewezen) lasthebber(s).

In het advies van 5 januari 2010 heeft de Belgische Staat gemeend dat in de mate waarin dit voorstel alle rekeningen viseert zonder onderscheid, dus evenzeer de rekeningen waarvan de titularis, begunstigde of mandataris geen Belgische belastingplichtige is, deze verplichting onevenredig is met het doel dat zij nastreeft. Dit voorstel doet aldus afbreuk aan de rechten gewaarborgd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens wat betreft de bescherming van het privé- en familielevens.

Twee voorstellen willen het de administratie mogelijk maken om in de rekeningen, boeken en documenten van een financiële instelling inlichtingen te verzamelen om de belastingen

vast te stellen in hoofde van een belastingplichtige, wanneer er aanwijzingen bestaan dat inkomsten niet werden aangegeven.

De vraag om informatie gericht aan een financiële instelling zou afhankelijk zijn van twee voorwaarden. Enerzijds moet de administratie beschikken over aanwijzingen dat er een inbreuk is begaan op de bepalingen van het Wetboek inkomstenbelastingen en anderzijds moet een beslissing voorliggen van een ambtenaar aangewezen door de Minister van Financiën.

De Raad van State is, volgens ons ten onrechte, van mening dat de inhoud van deze voorstellen het recht van de belastingplichtigen op eerbiediging van hun privé-leven respecteert, rekening houdend met het feit dat zowel het wetsvoorstel als het toepasselijk recht voldoende garanties bieden om te vermijden dat er afbreuk zou worden gedaan aan het privé- en familielevens.

De belastingplichtigen moeten volgens de wetsvoorstellen de aanwijzingen op basis waarvan de administratie haar vraag om inlichtingen baseert, kunnen betwisten. De fiscale administratie zou gehouden zijn om de belastingplichtigen te informeren van het feit dat zij bij een kredietinstellingen

Men stelt daarenboven vast dat op basis van deze voorstellen de fiscale administratie het recht zou hebben, zonder dat dit zinvol betwist kan worden, om eender welke informatie te vragen aan de banken, zonder dat de vraag verband moet houden met de vermeende inbreuk die de belastingplichtige wordt aangewezen.

inlichtingen heeft verzameld die op hen betrekking hebben, alsook de aanwijzingen waarop zij zich baseert. Deze kennisgeving moet de belastingplichtige bereiken binnen de maand volgend op diegene waarin de inlichtingen zijn gevraagd.

Er moet opgemerkt worden dat deze kennisgeving, en de bezwaren die eruit voortvloeien, zonder voorwerp kunnen zijn wanneer de belastingplichtigs slechts a posteriori, dit is nadat de vraag om inlichtingen aan de financiële instellingen is gericht, de mogelijkheid heeft om de vraag van de administratie te betwisten. Het kwaad zal dan geschied zijn. Het standpunt van de Raad van State kan aldus niet bijgetreden worden.

Men stelt daarenboven vast dat op basis van deze voorstellen de fiscale administratie het recht zou hebben, zonder dat dit zinvol betwist kan worden, om eender welke informatie te vragen aan de banken, zonder dat de vraag verband moet houden met de vermeende inbreuk die de belastingplichtige wordt aangewreven.

Het recht van de administratie om zonder beperking kennis te nemen van alle bankinlichtingen doet volgens ons op onevenredige wijze afbreuk aan het recht van de belastingplichtige op de eerbiediging van zijn privé-leven, met name in het ge-

val waarin een belastingplichtige een vergissing heeft begaan in zijn verklaring of indien een verschillend standpunt inzake bijvoorbeeld de aftrekbaarheid van bepaalde uitgaven aan de basis ligt van de vraag van de administratie. In deze gevallen is er geen sprake van een frauduleuze intentie. Het doel van deze voorstellen is precies om het bankgeheim te beperken met het oog op de strijd tegen de fiscale fraude.

Heeft de Raad van State zich er niet te snel vanaf gemaakt door een positief advies te vellen zonder zich over deze vragen uit te spreken?

Marie BENTLEY

Een vennootschap die ontbonden is ingevolge een fusie kan niet meer aangeslagen worden

Het Hof van Beroep van Antwerpen heeft onlangs bevestigd dat een vennootschap die ontbonden is zonder vereffening in het kader van een fusie door opsorping, niet langer het voorwerp mag uitmaken van een aanslag na haar ontbinding.

Het komt, zoals het geval was in de zaak die door het Hof beslecht werd, wel eens voor dat de fiscale administratie probeert om een aanslag te vestigen in de vennoot-

De administratie probeert tevergeefs om het “passief voortbestaan” van de opgeslorpte vennootschap, dat evenwel enkel bestaat voor vereffeningen, in te roepen.

schapsbelasting ten laste van een vennootschap die ontbonden is na een fusie door opsorping. Door de fusie houdt de vennootschap die is opgeslorpt van

rechtswege op te bestaan, zodat een aanslag in haar hoofde juridisch uitgesloten is.

De administratie probeert tevergeefs om het “passief voortbestaan” van de opgeslorpte vennootschap, dat evenwel enkel bestaat voor vereffeningen, in te roepen. Indien een vennootschap vereffend wordt, voorziet artikel 183 van het Wetboek Vennootschappen inderdaad dat de vennootschap na haar ontbinding blijft bestaan voor de vereffening.

In het geval dat aan het Hof van Beroep van Antwerpen werd voorgelegd, betrof het echter een opslorping zonder vereffening, die met zich meebrengt dat de opgeslorpte vennootschap van rechtswege ophoudt te bestaan op de datum van de fusie.

De aanslag is dus door het Hof van Beroep terecht afgewezen als niet in overeenstemming met de wet.

Pascale HAUTFENNE

Tegenstelbaarheid aan de fiscus van niet-gesimuleerde overeenkomsten : een nieuw arrest van het Hof van Cassatie

Zoals we weten is fiscale fraude niet hetzelfde als belastingontwijking : indien iemand die kiest voor de minst belaste weg daarmee ook een belasting ontwijkt of vermindert, stelt deze belastingplichtige daadwerkelijk handelingen waarvan hij de juridische gevolgen aanvaardt en waardoor hij buiten het toepassingsgebied van de belasting valt. Hierdoor treedt hij de fiscale wet niet met voeten.

Het rechtmatig karakter van de keuze voor de minst belaste weg is meerdere malen bevestigd door het Hof van Cassatie sinds het beruchte Brepolsarrest.

Zo heeft het Hof bijvoorbeeld in maart 1990 geoordeeld dat er geen verboden simulatie en bijgevolg geen fiscale fraude is ten aanzien van de fiscus, wanneer partijen met het oog op een gunstiger fiscaal regime, gebruik makend van hun vrijheid van contracteren en zonder enige wettelijke bepaling te schenden, handelingen stel-

len waarvan zij alle gevolgen aanvaardden, zelfs indien deze enkel tot doel hebben de belastingsschuld te drukken.

Bepaalde auteurs hebben zich op deze omschrijving van dit principe gesteund (en in het bijzonder op de bewoording “zonder schending van enige wettelijke bepaling”) om te besluiten dat de overeenstemming met de wet een voorwaarde was voor de vrije keuze van de minst belaste weg en de tegenwerpelijheid van de overeenkomst aan de fiscus.

Hoewel deze analyse op geen enkele rechtsregel gebaseerd is, is ze door het Hof van Cassatie overgenomen in een arrest van 5 maart 1999 dat door de rechtsleer streng bekritiseerd werd. Volgens dit arrest mag de administratie de niet-tegenstelbaarheid vragen van een handeling wanneer deze weliswaar niet gesimuleerd is, maar een niet-fiscale wettelijke bepaling schendt die de openbare orde raakt, met het oog op belastingontwijking.

Men hoopte dat deze beslissing een alleenstaand geval zou blijven.

Dat is echter helaas niet zo, aangezien in een arrest van 16 oktober 2009 het Hof van Cassatie deze les herhaald heeft in het kader van een geschil met betrekking tot de aanslag

van een pensioenvoorziening die zou zijn aangelegd in strijd met de wet van 9 juli 1975 met betrekking tot de controle van verzekeringsondernemingen: de administratie mag volgens het Hof vragen dat een rechtshandeling haar niet-tegenstelbaar is wanneer deze een rechtsregel van openbare orde schendt met het oog op belastingontwijking.

In dit geval is het arrest gunstig voor de belastingplichtige, in de mate het bestreden arrest van het Hof van Beroep van Luik wordt vernietigd omdat de rechter ten gronde in zijn

niet-tegenstelbaar zou zijn aan de fiscus, bij gebreke aan simulatie, is het niet enkel vereist dat deze overeenkomst een niet-fiscale regel van openbare orde schendt, maar bovendien dat het door de schending van de wet nagestreefde doel van fiscale aard zou zijn en dat de rechter ten gronde het bestaan van dit oogmerk vaststelt.

Dit verduidelijkt zonder twijfel de draagwijdte van de rechtspraak sinds het arrest van 5 maart 1999, aangezien zelfs in geval van schending van regels van openbare orde, de niet-gesimuleerde overeenkomsten tegenstelbaar blijven

basis van welke rechtsregel kan men rechtvaardigen dat bij gebreke aan simulatie en zelfs in geval van schending van een niet-fiscale regel van openbare orde, de overeenkomst van partijen niet tegenwerpelijk is aan de fiscus?

Hoewel de fiscus een derde is ten aanzien van de handelingen die de belastingplichtige stelt, moet hij de gevolgen ondergaan die deze handelingen hebben op het vermogen van de belastingplichtige, op voorwaarde dat ze niet gesimuleerd zijn.

Olivier NEIRYNCK

Op principieel vlak laat deze beslissing van het hoogste rechtscollege echter volgend probleem onaangeroerd: op basis van welke rechtsregel kan men rechtvaardigen dat bij gebreke aan simulatie en zelfs in geval van schending van een niet-fiscale regel van openbare orde, de overeenkomst van partijen niet tegenwerpelijk is aan de fiscus?

Hoewel de fiscus derde is ten aanzien van de handelingen die de belastingplichtige stelt, moet hij de gevolgen ondergaan die deze handelingen hebben op het vermogen van de belastingplichtige, op voorwaarde dat ze niet gesimuleerd zijn.

beslissing niet vaststelde dat de beweerde schending van de wet van 1975 daadwerkelijk gebeurde met welbepaalde fiscale doeleinden.

Opdat de overeenkomst van partijen met andere woorden

aan de fiscus, indien de bedoeling om belastingen te ontwijken geen verklaring biedt voor de schending van de wet.

Op principieel vlak laat deze beslissing van het hoogste rechtscollege echter volgend probleem onaangeroerd: op

KB Lux dossiers : het is niet opportuun om de belasting- administratie te ontslaan van het beroepsgeheim

Het is bekend dat het er in de KB Lux dossiers die aanhangig zijn voor de fiscale rechtbanken, voor de fiscale administratie niet goed uitziet. De belastingplichtigen die voor de burgerlijke rechtbanken de vordering van de fiscus op

In een laatste poging tracht de Belgische Staat, die zich baseert op recente rechtspraak van het Hof van Beroep van Bergen, aan de rechters te vragen dat zij in toepassing van artikel 877 van het Gerechtelijk Wetboek zou worden ontslagen van haar beroepsgeheim zodat zij het geheel van de documenten kan overleggen waarop de naam staat van andere personen op de microfiches die hebben toegegeven dat zij een rekening hadden bij de Kredietbank Luxemburg.

basis van microfiches hebben betwist, zijn in het gelijk gesteld. Het merendeel van de rechters heeft geoordeeld dat de microfiches niet bewijskrachtig zijn.

De belangrijke beslissing van 8 de-

cember 2009 in dit dossier, geveld door de 49ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel zetelend in strafzaken, heeft de stelling bevestigd op grond waarvan de fiches geen enkel bewijskrachtige waarde hebben omwille van hun twijfelachtige oorsprong en behandeling door het parket.

In een laatste poging tracht de Belgische Staat, die zich baseert op recente rechtspraak van het Hof van Beroep van Bergen, aan de rechters te vragen dat zij in toepassing van artikel 877 van het Gerechtelijk Wetboek zou worden ontslagen van haar beroepsgeheim zodat zij het geheel van de documenten kan overleggen waarop de naam staat van andere personen op de microfiches die hebben toegegeven dat zij een rekening hadden bij de Kredietbank Luxemburg.

De Hoven en Rechtbanken van Brussel volgen deze rechtspraak terecht niet. Zij zijn van mening dat een dergelijke maatregel zinloos is voor de behandeling van de dossiers die hen worden voorgelegd: de bekentenis van bepaalde personen op basis van elementen en onder onbekende voorwaarden zou hoogstens een onbekend feit uitmaken op basis waarvan geen vermoeden kan worden gebaseerd.

De nietigheid van de aanslagen dringt zich op.

Sylvie LEYDER

Regularisatie : een nieuwe bron van onzekerheid

In het kader van de huidige regularisatieprocedure kan de belastingplichtige die in het verleden bepaalde inkomsten niet zou hebben aangegeven, zijn toestand regulariseren door de normaal op deze inkomsten verschuldigde belasting te betalen, aan het gewone tarief verhoogd met 10 procentpunten. Concreet betekent dit dat voor intresten het tarief 25% wordt, voor dividenden 35% en voor beroepsinkomsten 60 of 65% naargelang het betrokken jaar.

Beroepsinkomsten worden, om redenen waar men het raden naar heeft, slechts zelden geregulariseerd...

Groene parlementariërs vinden dit systeem blijkbaar te gul, aangezien zij een wetsvoorstel hebben ingediend om het tarief van de belastingverhoging "progressief" te maken. Zo zou het tarief van 10% met de jaren 15, 20, 25 en zelfs 50% gaan bedragen. De bedoeling is om de belastingplichtigen snel te doen regulariseren.

Dit opzet is irrealistisch. Een belastingplichtige die zijn toestand niet regulariseert, maar waarvan de fiscus de inkomsten toch achterhaalt, riskeert (onder voorbehoud van strafrechtelijke vervolging, wat in de praktijk niet vaak

voorkomt) maximaal een verdubbeling van het belastingtarief door belastingverhogingen, wat de belasting voor interesten op 30 in plaats van 15% brengt. Het is duidelijk dat indien dit voorstel het haalt, men er geen enkel belang meer bij zal hebben om te regulariseren, aangezien de regularisatie evenveel zou kosten als een rechtzetting door de BBI... De regularisatie zou zelfs nog duurder kunnen uitvallen.

Het voorstel voegt daar nog aan toe dat een regularisatie geen effect zou sorteren indien de oorsprong van de fondsen waarvan de inkomsten geregulariseerd worden, niet kan worden aangetoond door de belastingplichtige. Een reden te meer voor deze laatste om niet te regulariseren: dit

Dit wetsvoorstel doet dus niet meer dan bijkomende onzekerheid scheppen voor wie wil regulariseren. Het ontbreekt het huidige systeem al aan duidelijkheid wat betreft de strafrechtelijke gevolgen van de regularisatie.

Het verzwart deze onzekerheid verder en zal er enkel toe leiden dat het aantal regularisaties verder afneemt...

Thierry AFSCRIFT

Dit wetsvoorstel doet dus niet meer dan bijkomende onzekerheid scheppen voor wie wil regulariseren. Het ontbreekt het huidige systeem al aan duidelijkheid wat betreft de strafrechtelijke gevolgen van de regularisatie.

komt neer op een omkering van de bewijslast, voor vaak erg oude kapitalen, terwijl het in principe aan de fiscus en in het geval van strafvervolgning aan het parket toekomt om het bewijs te leveren.

Een nieuw arrest inzake het delicate probleem van de verjaring van het gebruik van valse stukken in strafzaken

Het Hof van Cassatie is al jaren de mening toegedaan dat het gebruik van valse stukken een voortdurend misdrijf is dat blijft lopen, zelfs zonder dat de dader nieuwe feiten pleegt, en dit zolang het nagestreefde doel niet volledig bereikt is en de gevolgen van de handeling in kwestie blijven voortduren zonder dat de dader er zich tegen verzet (zie meer bepaald Cass. 7 februari 2007, Pas. II, n°72).

Deze rechtspraak is bij velen in slechte aarde gevallen, aangezien ze erop neerkomt dat de verjaring niet kan beginnen lopen. Volgens het standpunt van het Hof van Cassatie kan de verjaringstermijn inderdaad pas een aanvang nemen vanaf het ogenblik waarop de dader veroordeeld is, of van zodra een definitieve beslissing wordt geveld over de fiscale zaak in het kader waarvan de valse stukken gebruikt zijn. Sterker nog: de rechten van de verdediging komen ernstig in het gedrang wanneer de belastingplichtige

onmogelijk kan voorhouden dat het document waarvan de valsheid wordt aangevoerd niet vals is, omdat hij op dat ogenblik opnieuw gebruik maakt van valse stukken en dit louter omdat hij beweert dat het stuk niet vals maar integendeel echt is!

Deze kafkaïaanse toestand leidde ertoe dat het Hof van Beroep van Gent een prejudiciële vraag stelde aan het Grondwettelijk Hof over de verenigbaarheid van de artikelen 73bis van het Wetboek btw en artikel 450 van het Wetboek Inkomstenbelastingen, met artikel 12 van de Grondwet. De belastingplichtigen beweerden immers in deze zaak dat het legaliteitsbeginsel in strafzaken geschonden was, volgens hetwelk iedereen precies moet weten op welke grond een bepaalde handeling hem strafrechtelijk wordt aangerekend.

Het Grondwettelijk Hof heeft dit standpunt logischerwijze verworpen en was de mening toegedaan dat er geen onver-

enigbaarheid is tussen het grondwettelijk legaliteitsbeginsel in strafzaken: het is niet omdat het vertrekpunt van de verjaringstermijn niet gekend is of moeilijk kan bepaald worden, dat een persoon niet op de hoogte zou zijn van het feit dat hij vervolgd kan worden.

Het Grondwettelijk Hof heeft zich hiermee echter niet zonder meer achter de rechtspraak van het Hof van Cassatie geschaard, wat trouwens buiten haar bevoegdheid zou vallen. Het is daarenboven niet zeker dat de interpretatie die het Hof van Cassatie geeft aan het begrip gebruik van valse stukken, en de quasi onverjaarbaarheid die daaruit voortvloeit, in de toekomst niet door het Grondwettelijk Hof zal worden veroordeeld op andere gronden.

Zoals de werkgroep opgericht door de Staatssecretaris voor fiscale fraude om het charter van de belastingplichtige te beoordelen voorstelde, zou de beste oplossing erin bestaan dat de wetgever tussenkomt

en bepaalt dat het gebruik van valse stukken een aflopend misdrijf is en niet langer, zoals het Hof van Cassatie meent, een voortdurend, dat blijft lopen zonder dat de beklaagde ook maar iets onderneemt.

Ronny FAVEL

“

Zoals de werkgroep opgericht door de Staatssecretaris voor fiscale fraude om het charter van de belastingplichtige te beoordelen voorstelde, zou de beste oplossing erin bestaan dat de wetgever tussenkomt en bepaalt dat het gebruik van valse stukken een aflopend misdrijf is en niet langer, zoals het Hof van Cassatie meent, een voortdurend, dat blijft lopen zonder dat de beklaagde ook maar iets onderneemt.

”

Volgens het Mensenrechtenhof heeft eenieder recht op de bijstand van een advocaat vanaf zijn aanhouding

Wij hebben in vorige artikels reeds melding gemaakt van het belangrijke arrest SALDUZ van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Turkije werd in dit arrest veroordeeld voor de praktijk waarbij personen die ondervraagd worden zich niet mogen laten bijstaan door een advocaat.

Wij hebben onderlijnd dat in Europa, met uitzondering van Turkije, België een van de enige andere landen is dat weigert dat iemand die aangehouden is toegang heeft tot zijn advocaat, en dit tot aan het moment waarop hij door een onderzoeksrechter wordt ondervraagd met betrekking tot zijn aanhouding.

Sindsdien is een tweede, even belangrijk arrest geveld, op 13 oktober 2009, door hetzelfde Hof te Straatsburg, opnieuw tegen Turkije. In deze zaak had de verdachte geen enkele toegang gehad tot een advocaat,

maar evenmin een verklaring afgelegd. Hij had een beroep gedaan op het “zwijgrecht”, wat hem is toegelaten, en bekwam de veroordeling van de Turkse Staat voor het Mensenrechtenhof omdat de Turkse wet hem een reeks interventies eigen aan vertrouwenspersonen had ontnomen: de bespreking van de zaak, de organisatie van het verweer, de zoektocht naar bewijzen in het voordeel van de beklaagde, de voorbereiding van de ondervragingen, de steun van de ontredderde beklaagde en de controle van de detentievoorwaarden. Het Hof herinnert eraan dat het hier

“Wat dit arrest betreft, is het duidelijk dat de Belgische wetgeving strijdig is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens, en dat België zich onvermijdelijk moet verwachten aan een veroordeling in de nabije toekomst door dit hoogste internationale rechtscollege.”

fundamentele aspecten van de verdediging betreft die de advocaat vrij moet beoefenen.

Wat dit arrest betreft, is het

duidelijk dat de Belgische wetgeving strijdig is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens, en dat België zich onvermijdelijk moet verwachten aan een veroordeling in de nabije toekomst door dit hoogste internationale rechtscollege.

Dit des te meer, nu, in weerwil van de rechtspraak van het Hof te Straatsburg, het Hof van Cassatie weigert aan te nemen dat het ontbreken van de mogelijkheid om een beroep te doen op een advocaat een fundamenteel gebrek is dat de nietigheid van de procedure voor gevolg moet hebben. Men kan zich moeilijk een zwaardere inbreuk op de mensenrechten voorstellen dan de onmogelijkheid van elk verweer zoals deze in het Belgisch systeem bestaat. In dit opzicht zou de waarschuwing van het Hof te Straatsburg dat de mogelijkheid om een beroep te doen op een advocaat vanaf de arrestatie een fundamenteel aspect van de verdediging is, het Belgische Hof van Cassatie ertoe moeten brengen om zijn al te inschikkelijke rechtspraak te veranderen. Ten minste, als men nieuwe veroordelingen van België wil vermijden.

Thierry AFSCHRIJFT

Het nieuw artikel 356 : het einde van het verhaal ?

In een vorige bijdrage hadden we het reeds over de slag die het arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 oktober 2009 toebracht aan artikel 356 WIB, waarvan de draagwijdte aanzienlijk werd ingeperkt. Volgens het Hof schendt artikel 356 WIB de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate de fiscale administratie op grond van dit artikel de subsidiaire aanslag aan het oordeel van de rechter kan voorleggen in het kader van een nieuw geding.

De wetgever is inmiddels tussengekomen, in het kader van de programmawet van 22 december 2009, om de bepalingen van het wetboek in overeenstemming te brengen met deze rechtspraak.

In zijn nieuwe versie, die afwijkt van de gerechtelijke procedure, bepaalt artikel 356 WIB voortaan dat wanneer tegen een beslissing van de directeur van de belastingen of van de door hem gedelegeerde ambtenaar beroep is aangetekend en het gerecht de aanslag geheel of ten dele nietig verklaart om een andere reden dan verjaring, de zaak blijft ingeschreven op de rol gedurende zes maanden vanaf de rechterlijke beslissing.

Gedurende deze termijn van zes maanden, kan de administratie bij wijze van conclusie een subsidiaire aanslag ter beoordeling aan dezelfde rechtbank of hetzelfde hof voorleggen, op naam van dezelfde belastingschuldige en op grond van alle of een deel van dezelfde belastingelementen als de oorspronkelijke aanslag. Gebeurt dit niet, kan de administratie de belastingplichtige niet opnieuw belasten om aldus het door de rechter vastgestelde gebrek te herstellen dat voor de nietigheid van de aanslag heeft gezorgd.

Na de vernietiging en de heropening van de debatten beschikken partijen over alle gebruikelijke opties. Zo kunnen zij hun bezwaren kenbaar maken of een tegenvordering instellen.

lijkheid om cassatieberoep aan te tekenen.

Op grond van de programmawet van 22 december 2009 treedt de nieuwe bepaling onmiddellijk in werking, ongeacht het aanslagjaar.

De subsidiaire aanslagen die zijn ingediend na sluiting van de debatten, bij verzoekschrift betekend aan de belastingplichtige overeenkomstig de oude versie van artikel 356 WIB, zijn echter geldig aan de rechter voorgelegd wanneer de procedures zijn ingeleid binnen de zes maanden nadat de gerechtelijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan.

Ondanks de tussenkomst van de wetgever, blijft de toepassing van artikel 356 WIB betwistbaar. De belastingplicht-

“

Ondanks de tussenkomst van de wetgever, blijft de toepassing van artikel 356 WIB betwistbaar. De belastingplichtigen kunnen hun grieven en bezwaren doen gelden in hun conclusies voor de rechter die uitspraak moet doen, maar kunnen de nieuwe aanslag niet aan de “administratieve filter” voorleggen.

”

In de hypothese dat de subsidiaire aanslag van de administratie op beroepsniveau wordt verworpen, beschikt de administratie enkel over de moge-

tigen kunnen hun grieven en bezwaren doen gelden in hun conclusies voor de rechter die uitspraak moet doen, maar kunnen de nieuwe aanslag niet

aan de “administratieve filter” voorleggen. De belastingplichtigen die opnieuw worden belast op grond van artikel 356 WIB worden dus anders behandeld dan de belastingplichtigen die hetzelfde lot ondergaan op grond van artikel 355 WIB. Bovendien beschikken zij, in tegenstelling tot de andere belastingplichtigen, niet over het voordeel van de dubbele aanleg indien de subsidiaire aanslag voor de eerste maal wordt voorgelegd in graad van beroep.

Het gewijzigde artikel 356 WIB biedt bovendien evenmin een antwoord op de vraag naar het bestaan van de mogelijkheid zelf om opnieuw te belasten, zoals die door bepaalde rechtsleer wordt opgeworpen.

De saga van artikel 356 heeft zijn eindpunt dus nog niet bereikt.

Marie BENTLEY

Een nieuwe maatregel tegen het anoniem aandeelhouderschap in Belgische vennootschappen

Een wet van 18 januari 2010, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 26 januari, luidt nog maar eens een verzwaring in van de wettelijke anti-witwasbepalingen, die dateren van 1993 en sindsdien al meerdere malen werden aangescherpt.

Naast andere verplichtingen door deze wet opgelegd, wordt voorzien dat elke natuurlijke of rechtspersoon die effecten verwerft die al dan niet een breukdeel van het kapitaal vertegenwoordigen en stemrecht verschaffen in naamloze vennootschappen... en die gedematerialiseerde aandelen of aandelen aan toonder hebben uitgegeven, aan deze vennootschap ten laatste de vijfde werkdag die volgt op de dag van de verwerving, het aantal aangehouden effecten moet aangeven wanneer het stemrecht verbonden aan deze effecten een breukdeel van 25% of meer van het totaal aantal stemmen bedraagt...

Het is de bedoeling van deze

tekst om het vennootschappen, waarvan de aandelen aan toonder of gedematerialiseerd zijn, te verhinderen om bij de opening van een bankrekening of bij een fiscale controle te verklaren dat zij niet weten wie hun aandeelhouders zijn..

Deze tekst wordt aangevuld met een overgangsbepaling, die betrekking heeft op de deelnemingen die worden aangehouden op het ogenblik van inwerkingtreding van de wet: deze zullen moeten worden aangegeven aan de vennootschap (en

“

Het is bijgevolg aan te raden om bepaalde verrichtingen die de belastingplichtigen willen doorvoeren, in ieder geval in het vooruitzicht te stellen voor het einde van 2013, datum waarop de effecten aan toonder van niet-beursgenoteerde Belgische vennootschappen volledig verdwijnen.

”

alleen aan de vennootschap) binnen de zes maanden na de inwerkingtreding.

Deze verplichtingen bestaan niet voor de aandeelhouders

die minder dan 25% van de stemrechten binnen de vennootschap hebben, zelfs indien het gaat om vennootschappen waarover eenzelfde persoon de controle heeft, of nog indien het gaat om echtgenoten of verwanten.

Zij die de anonimiteit van hun deelneming willen vrijwaren – waarvoor veel redenen denkbaar zijn-, moeten overwegen om hun deelneming terug te brengen tot minder dan 25% van de aandelen.

De meest gebruikelijke en een-

voudige optie bestaat erin om een deel van de aandelen van de Belgische vennootschap te doen aanhouden door een Luxemburgse soparfi, waarvan de aandelen worden uitgegeven aan toonder.

Het is bijgevolg aan te raden om bepaalde verrichtingen die de belastingplichtigen willen doorvoeren, in ieder geval in het vooruitzicht te stellen voor het einde van 2013, datum waarop de effecten aan toonder van niet-beursgenoteerde Belgische vennootschappen volledig verdwijnen.

Deze nieuwe maatregel tegen de anonimiteit van het aandeelhouderschap, die men te rechtvaardigen door de strijd tegen het witwassen van geld, zou voornamelijk gevolgen kunnen hebben op erfrechtelijk vlak. De administratie zal bij overlijden aan de vennootschap kunnen vragen wie de aandeelhouders zijn, om eventueel de waarde van de aandelen te belasten indien ze door een natuurlijke persoon werden aangehouden.

Thierry AFSCRIFT

IDEFISC

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT
en**Marie Bentley
Sylvie Leyder
Olivier Neiryndck
Ronny Favel
Danièle Cohen
Tristan Krstic**Verantwoordelijke uitgever:**Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel**Internet**<http://www.idefisc.be>**Volgend nummer:**

juni 2010

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.De door Idefisc gepubliceerde informatie is louter
informatief. Het betreft geen juridisch advies aan-
gaande welbepaalde situaties.Deze uitgave is tevens verkrijgbaar in het Frans.
Indien u de Franse tekst wenst te ontvangen, kan
u een e-mail sturen aan info@idefisc.be. Wij pas-
sen onze databank vervolgens in die zin aan.Design by Artwhere
www.artwhere.be